

www.dereta.rs

Biblioteka
XX vek

Urednici izdanja
Aleksandar Šurbatović
Anja Marković

Naslov originala
László Krasznahorkai
SÁTÁNTANGÓ

Prevod dela podržala je mađarska Kancelarija
za knjige i prevode Muzeja književnosti Petefi

Copyright © Krasznahorkai László, 1985
Copyright © ovog izdanja dela DERETA doo

LASLO KRASNAHORKAI

SATANTANGO

Prevod s mađarskog

Zoltan Mogušćij

Redakcija prevoda i predgovor

Marko Čudić

Beograd

2016.

DERETA

LASLO KRASNAHORKAI:
OD ĐAVOLJEG PLESA U PANONSKOM BLATU
DO DALEKOISTOČNIH MEDITACIJA

Retko kada se dešava da prva knjiga nekog relativno mladog i nepoznatog pisca bude dočekan na način na koji je primljen roman *Satantango* (Sátántangó, 1985) tada tridesetjednogodišnjeg Lasla Krasnahorkaija. Još se ređe dešava da nekom talentovanom reditelju roman dospe u ruke još u rukopisu i oduševi ga do te mere da odluči da na osnovu romana snimi film. A upravo to se dogodilo izvršnom reditelju Beli Taru, Krasnahorkaijevom vršnjaku, koji pisca u vreme tog svog prvog čitanja *Satantanga* još nije poznao. Ubrzo će ga upoznati i, u saradnji sa njim i Agneš Hranicki, snimiti dugometražni, sedmočasovni, danas već nesumnjivo kulturni film pod istim naslovom, koji će prvi put biti prikazan 1994. godine. To će označiti i početak plodonosne saradnje ova dva umetnika, koji će rezultirati filmovima *Verkmajsterove harmonije* (snimljenog na osnovu romana *Melanholiya otpora*) i *Torinski konj*.

Pomalo je nezahvalno početi priču o nekom vrsnom piscu pričom o jednako kvalitetnom reditelju, pogotovo što je reč o dve izrazito snažne, autonomne stvaralačke ličnosti. Pa ipak, čini se da su upravo filmovi Bele Tara, još od sredine devedesetih godina, odigrali važnu ulogu u tome da ime pisca Lasla Krasnahorkaija ne zvuči sasvim nepoznato našim čitaocima, naročito onima iz kategorije umetničkih sladokusaca, koji su, odgledavši *Satantango* i *Verkmajsterove harmonije*, sa nestrpljenjem iščekivali „književne predloške” ovih kulturnih filmova (mada, govoriti o dva možda i najznačajnija Krasnahorkaijeva romana kao o pukim scenarijima za filmove i nije

baš pravedno prema piscu ovakvog kalibra). Srpski prevod *Melanholijske otpora* objavljen je 2013, a sada se, evo, pred srpskim čitaocima nalazi i „književni parnjak” ovog romana, verovatno i najpoznatije Krasnahorkaijevo delo, roman *Satantango*.

Laslo Krasnahorkai rođen je 1954. godine u mestu Đula (inače, poznatom banjskom lečilištu) u istočnoj Mađarskoj, gde je završio gimnaziju (smer za klasične jezike). Odmalena je pokazivao dar za muziku. Kao izvrstan pijanista, jedno vreme se čak i profesionalno bavio muzikom. Diplomirao je mađarski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Budimpešti. Danas živi od pisanja. Objavio je petnaestak knjiga proze. Dobitnik je brojnih prestižnih evropskih i svetskih književnih nagrada i njegova dela prevode se na mnoge jezike.

Danas, tridesetak godina nakon prvog objavljivanja, mađarski istoričari književnosti slažu se u tome da je Krasnahorkaijev prvi roman *Satantango* imao epohalan značaj u kasnijem razvoju mađarske proze. Sama činjenica da je jedan mladi pisac usred tzv. „postmodernističkog zaokreta” u mađarskoj prozi krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina prošlog veka, koji se ogledao u faktičkom gubljenju fabule i klasičnog, uzročno-posledičnog narativnog toka (a čiji su najznačajniji predstavnici Peter Esterhazy i Peter Nadas, pisci, inače, veoma različitih poetika), „drznuo” da napiše jedan nazgled vrlo klasičan roman sa gotovo staromodno sveznajućim pripovedačem, distopijski roman-alegoriju o manjkavostima jednog bolno konkretnog totalitarnog sistema, ali i o manjkavostima ljudskog mišljenja, roman o beznadežnoj i tužnoj povodljivosti za lažnim prorocima, pseudomesijama i usrećiteljima koji obećavaju instant-boljitak (uz prinošenje odgovarajućih, ne baš malih žrtava, razume se), sama ta činjenica hrabrog i poetički osvešćenog odstupanja od tada pomodnog glavnog toka proze, bila je dovoljna da jedan takav mladi, nesumnjivo izuzetno daroviti pisac skrene pažnju na sebe. Iza na prvi pogled prilično jednostavne radnje (na propalo, nekada prosperitetno naselje sa cvetajućim državnim poljoprivrednim

gazdinstvima – što se može, naravno, tumačiti i kao aluzija na izgubljeni raj – dolaze dva „lažna proroka” (pseudo) biblijskih imena, Irimija i Petrina, zapravo dvojica kriminalaca, od kojih je jedan odličan govornik i obmanjivač, koji nesrećnim, sredovečnim, alkoholom i bolestima mučenim stanovnicima naselja na vrlo uverljiv način obećavaju da će ih, poput nekakvih novovekovnih Mojsija, izvesti iz bede, ali pod uslovom da im se bezrezervno veruje), krije se izvrsna, često sjajnim humorom protkana analiza ljudskih odnosa, ljudske gluposti i povodljivosti. Neprekidna hladna jesenja kiša koja tokom čitavog romana čas rominja, čas, praćena hladnim vetrom, lije kao iz kabla, to zloslutno, permanentno meteorološko stanje, daje ovom romanu zaista magičnu, hipnotičku atmosferu. I, što je takođe veoma važno, već u ovom, prvom Krasnahorkaijevom delu, primećuje se pišćev jedinstveni dar za ritam, za sklapanje dugih, vijugavih, višestruko složenih rečenica koje, poput vrtloga, uvlače čitaoca u neslućene dubine u kojima se standardni čitalački orijentiri gube.

Prvi kritičari *Satantanga*, što je u društveno-političkoj klimi Mađarske sredinom osamdesetih godina prošlog veka bilo sasvim razumljivo, fokusirali su se više na fabulu i na alegorijski potencijal ovog romana. Neki su čak, povedeni pojedinim fantastičnim, natprirodnim elementima fabule, Krasnahorkaija videli i kao svojevrsnog začetnika mađarske verzije nikada dovoljno precizno definisanog magijskog realizma poniklog u Južnoj Americi. U sličnom ključu, ključu uspele društveno-političke alegorije, čitan je ovaj roman i na nemačkom govornom području (gotovo sve Krasnahorkaijeve knjige prevedene su na nemački vrlo brzo po objavljivanju). Noviji, pak, tumači (jer roman vremenom nije gubio na aktuelnosti i interpretabilnosti, naprotiv) više pažnje poklanjaju poetičkim i strukturalnim elementima dela. Tako komparativistkinja Edita Žadanji, autorka do sada jedine mađarske monografije o ovom piscu, skreće pažnju na značaj „redosleda plesova” u romanu, kao i na indikativnu činjenicu da tek na samom kraju romana čitalac

saznaje da je, u stvari, čitavo delo plod imaginacije, plod mašte Doktora, kojeg sve vreme u romanu doživljavamo kao pripovedačevu zamenu, kao neku vrstu posmatrača. Ta završna metalepsa, upozorava nas Žadanji, podstiče nas na ponovno, manje naivno čitanje ovog romana i problematizuje mogućnosti pripovedanja uopšte. Drugim rečima, Žadanji nas upozorava da naš prvobitni stav o Krasnahorkaiju kao piscu koji se vraća „staromodnim” pripovednim tehnikama ipak treba malo nijansirati, revidirati. Reč je, naime, o piscu koji je i te kako svestan tektonskih promena u poimanju i u tehnici pripovedačke proze, o piscu čiji je, dakle, „povratak starim tehnikama” zapravo rezultat izuzetno promišljene spisateljske odluke.

Nakon *Satantanga* uslediće, 1986. godine, zbirka priča *Kegyelmi viszonyok – Halálnovellák* (*Odnosi milosrđa. Pripovetke o smrti*) u kojima iz pozicije glavnih junaka, protagonista često veoma bizarnih priča, progovaraju razni tipovi marginalaca (beskućnici, hronični alkoholičari, mentalno obolele osobe, ljudi mučeni moralno neprihvatljivim opsesijama, sadisti, lovočuvari, uništitelji „štetočina” kojima odjednom nešto u glavi „klikne”, pa umesto štetočina počinju da postavljaju zamke ljudima), dakle, ljudi koji inače, takvi kakvi jesu, društveno neprilagođeni i neprihvaćeni, ne bi mogli da progovore, da dobiju svoj (legitiman) književni glas. Kritika licemerja jednog društva zasnovanog na utopističkim idealima ni u ovoj knjizi se, dakako, ne može zanemariti, iako je magija pripovedanja i ovde u prvom planu. Mučnim, nasilnim, često vrlo morbidnim scenama iz ovih priča kontrapunktira vrhunska izbrušenost Krasnahorkaijevih dugačkih rečenica, estetička rafiniranost njegove pulsirajuće proze.

Sledeća knjiga i drugi po redu Krasnahorkaijev roman, *Melanholiya otpora* (1989), najozbiljniju recepciju doživeće na nemačkom govornom području, gde će 1992. biti proglašena čak i knjigom godine. Poput *Satantanga*, to je još jedan „roman zavičajnog sveta” (termin Imrea Borija) i mogao bi se, prema

nekim tumačenjima, čitati čak i kao neka vrsta nastavka *Satantanga*. Jer, iako su protagonisti, mesto radnje, pa i permanentno meteorološko stanje izmenjeni (umesto dosadne jesenje kiše sada je jak mraz, praćen vetrom, ali bez snega kojeg, kako zloslutno predviđa jedan od junaka romana, „više neće ni biti”), osnovna ideja o povodljivim masama i verovanju u lažne proroke i dalje opstaje, samo što su posledice tog verovanja u ovom romanu još tragičnije i fatalnije. A s obzirom na to da sa svakom novom knjigom Krasnahorkai dovodi svoje sintaksičko majstorstvo na još viši nivo, strahovita diskrepancija između jezovitosti prikazanog sveta i estetički briljantne izvedbe još je uočljivija i potresnija. Posebno važno i, čini se, dosad nedovoljno istraženo mesto u ovom romanu zauzimaju dva zanimljiva (glavna) lika, provincijski profesor muzičkog, gospodin Đerđ Ester, opsednut „Verkmajsterovim harmonijama”, i njegov mladi prijatelj, neprilagođeni i u nebo zagledani Janoš Valuška.

Nakon te knjige, Krasnahorkai pravi tematski i poetički zaokret. Udaljava se od svog zavičajnog sveta i okreće se putopisno inspirisanim romanima, a docnije i klasičnim, nefikcionalnim putopisima. Sve više vremena provodi na Dalekom istoku, čiju bogatu duhovnu i kulturnu baštinu pokušava da dokuči, lično je iskusi i ugradi je u svoju književnost. Kada su ga, znatno kasnije, u jednom intervjuu pitali zbog čega je sa „zavičajnih tema” prešao na Daleki istok, Krasnahorkai je ovako odgovorio: „Niste valjda očekivali da ću ceo život da pišem o izgubljenim, promašenim pijancima koji se teturaju po mađarskom blatu? Promena poprišta radnje i perspektive bila je nužna.” U tom duhu napisana je sledeća Krasnahorkaijeva knjiga, *Az urgai fogoly (Zatočenik iz Urge, 1992)*, koja bi se, u najkraćem mogla odrediti kao putopisni roman u kojem se pripovedač (koji se, indikativno, zove Krasnahorkai) priseća svog nedavnog putovanja transsibirskom železnicom preko SSSR-a i Mongolije do Kine. Posle gotovo pakleno mučnog putovanja

vozom, pripovedač će biti oduševljen Kinom, koju doživljava kao jedinu zemlju u kojoj još nije potpuno nestala drevna kultura. A Urga iz naslova je grad u Mongoliji (drevno ime prestonice Ulan Batora), prašnja i depresivna zabit u kojoj je pripovedač prinuđen da u povratku, zbog odloženog avionskog leta za Evropu, boravi duže nego što je očekivao. U tom smislu, strahovita beda i čemer Urge, (post)socijalističkog grada usred pustinje, biće neka vrsta „povratnog čistilišta”, tj. mesta na kojem će pripovedač, hteo – ne hteo, morati da zaboravi „iluziju” koju mu je lepota ostataka drevne Kine priuštila. Kasnije će Krasnahorkai, naravno, radikalno izmeniti svoje prvobitno oduševljenje Kinom, ali o tome nešto kasnije.

Sledeće, 1993. godine, objaviće pripovetku sa esejističkim elementima, *A Théseus-általános* (*Tezejeva konstanta*). Glavni junak sada se nalazi u ulozi predavača pred nekim neodređenim, opskurnim i zloslutnim auditorijumom. Čuvaju ga nekakvi vojnici i on na tim predavanjima jedva uspeva da sastavi nekoliko suvislih rečenica, što zbog straha, što iz neznanja, što zbog konfuzije u sopstvenoj glavi. Ova bi se knjiga pre svega mogla čitati kao alegorija sveopšte i stalne, nikada dovoljno naglašene pretnje po slobodnu misao, po misao kao takvu, na kraju krajeva, ali i kao alegorija suštinske pišćeve nesposobnosti da, makar i mučajući, obznani sebe, svoje poimanje sveta i umetnosti. Pisac se, poput Tezeja, stalno nalazi u lavirintu, u klopci iz koje ne nalazi izlaz, a pretnja Minotaura sve je opipljivija i strašnija.

Sledeća knjižica, *Megjött Ézsaiás* (*Isaija je stigao*, 1998), u kojoj se opisuje samoubistvo Đerđa Korina, mogla bi se čitati i kao prolog (preciznije rečeno, epilog) sledećeg velikog romana, *Háború és háború* (*Rat i rat*, 1999), odnedavno dostupnog i u prevodu na hrvatski. S obzirom na to da polazi od motiva pronađenog rukopisa, roman *Rat i rat* mogao bi se tumačiti i kao verovatno jedini Krasnahorkaijev roman sa postmodernističkim elementima. Kako je moguće da glavni junak knjige Đerđ

Korin, provincijski arhivar, naiđe na tekst koji u sebi sadrži „ključ sveta”, objašnjenje suštine ljudske istorije, tragičnog ljudskog postojanja na zemlji, pa da još taj tekst bude napisan, ni manje ni više, nego na – mađarskom jeziku?! Odgovor na to pitanje pokušao je, na prilično kreativan način, da pronađe hrvatski kritičar ove knjige, pisac Miljenko Jergović, na svom blogu, pa čitaocce upućujem na tu adresu. U svakom slučaju, Đerđ Korin prodaje sve što ima i odlazi u „prestonicu sveta”, u Njujork, kako bi tamo otvorio sajt *waranwar.com* na koji će prekucati ceo taj tekst o četvorici zlih anđela (jahača apokalipse?) koji prolaze raznim poprištima ljudske istorije i od idile koju svuda zatiču, po pravilu prave pakao i kaos. Ono što, međutim, ovaj roman čini posebno zanimljivim jeste njegova multimedijalnost i sveopšte izneveravanje očekivanja. Pripovedač, naime, pominjući na nekoliko mesta sajt *warandwar.com* kao nešto što tobože zaista postoji na internetu, sve vreme drži čitaoca u pripravnosti, u nekoj vrsti slatkog iščekivanja. Kada čitalac na kraju poseti sajt, ostavljajući tu poslasticu za „posle čitanja”, zaista ima šta i da vidi! Drugi sloj multimedijalnosti odnosi se na švajcarski grad Šafhauzen u kojem je, po povratku iz Njujorka, fiktivni Krasnahorkaijev junak izvršio samoubistvo. Tu je čak podignut i spomenik sa natpisom: „Ovde se ubio Đerđ Korin, junak romana *Rat i rat* Lasla Krasnahorkaija”! Ali, to još nije sve. Poslednji čin multimedijalnog performansa i svesnog brkanja stvarnosti i literature dogodio se kada je jedan „plaćenik” došao u muzej u Šafhauzenu i napravio skandal, optužujući portire u da se Đerđ Korin ubio zato što mu oni jedne noći nisu dopustili da uđe (?!). Inače, novo izdanje ovog romana sadrži, kao svoj integralni deo, i svitak naslovljen *Isaija je stigao*, kao i opis železničke linije Budimpešta–Šafhauzen.

Početak novog milenijuma, u Krasnahorkaijevoj poetici ponovo će uslediti povratak dalekoistočnim temama, u dve sa svim različite knjige. Roman podužeg naslova *Északról hegy*,

Délről tó, Nyugatról utak, Keletről folyó (*Sa severa planina, Sa juga jezero, Sa zapada putevi, S Istoka reka*, 2003) smešta nas, kroz umetnutu priču koju pripovedač-putnik saznaje u sadašnjem, modernom vremenu, u neku prošlu, ne sasvim precizno definisanu epohu, i govori o unuku japanskog princa Gendija, bića očito besmrtnog, koji već vekovima opsesivno traga za jednim hramom u čijem se dvorištu nalazi najlepša bašta na svetu. Ovaj roman, napisan u prepoznatljivo prefinjenom krasnahorkaijevskom maniru, može se čitati i kao alegorija stalne i često bezuspešne umetnikove potrage za esencijom lepote. Sledeća „dalekoistočna“ knjiga, *Rombolás és bánat az Ég alatt* (*Rušenje i tuga ispod Neba*, 2004), u stvari je nefikcionalni putopis, u kojem pripovedač, kojeg sagovornici oslovljavaju sa „gospodin Laslo“, sa gorčinom prima k znanju da mu se iluzije o istovremenom postojanju „dve Kine“, one drevne i one (hiper)moderne, nemilice ruše. Radnja ovog dela bi se, naime, u najgrubljim crtama mogla prepričati na sledeći način: autor (najverovatnije sa diktafonom u ruci) obilazi Kinu, odlazi u budističke hramove, muzeje, biblioteke, tradicionalne kineske vrtove, kafee, čajdžinice, privatne stanove svojih poznanika i prijatelja, gde razgovara sa monasima, upravicima i direktorima javnih institucija, piscima, pesnicima, univerzitetskim profesorima i tzv. „običnim ljudima“. Pitanja koja im postavlja, mogla bi se, u osnovi, svesti na sledećih nekoliko dilema: Da li mislite da je savremena (tzv. Nova) Kina zaista zadržala vezu sa svojim drevnim nasleđem? Da li mladi ljudi čitaju dela starih mislilaca i da li se uopšte zanimaju za drevnu kinesku književnost? U kojoj meri drevna kineska filozofija (u prvom redu konfucijanstvo) utiče na život savremenog Kineza? Da li mislite da je moguće pomiriti „filozofiju“ potrošačkog društva i život u skladu s drevnim učenjima? Mislite li da umetnost i humanističke discipline imaju ikakvu perspektivu u Novoj Kini? Odgovori na sva ova pitanja biće, nažalost, deprimirajuće negativni, iako se zvaničnici deklarativno trude da istaknu

kako je sve u savršenom redu, kako harmonija između drevnog i modernog sada cveta više nego ikada ranije. Jedini tračak nade u ljudskost dolazi sa pomalo neočekivane strane, od izopštenika i marginalaca. Mada, kada se znaju Krasnahorkaijevi ljudski i pripovedački prioriteti, njegovo saosećanje sa poniženima i uvređenima, onda to i nije preterano iznenađujuće.

Godine 2008. Krasnahorkai se ponovo vraća žanru priče. Zadivljujuće široka i raznovrsna paleta likova i ambijenata čeka nas u zbirci priča *Seiobo járt odalent* (*Sejobo je bila dole*, 2008). Smeštajući svoje priče u zapanjujući vremenski niz od biblijskih vremena do današnjice, te u začuđujući geografski raspon od Bliskog istoka do Japana i boginje Sejobo, Krasnahorkai je ove priče ipak vešto povezao u jedinstvenu celinu, celinu koju ponajviše povezuje ljubav prema lepoti. Ove priče ispričane su u najboljem maniru ovog pisca, u njegovim već prepoznatljivim, beskrajno dugim rečenicama i blokovima bez odvojenih pasusa. U njima se gotovo sve – priroda, ljudi, predmeti – posmatra kao svojevrsan umetnički objekt, kao jedinstveni i neponovljivi dar Tvorca, i sa njima pisac tako i postupa – kao sa svetinjama, sa relikvijama kojima treba ukazati poštovanje. I upravo svest o tragičnoj prolaznosti tih jedinstvenih pojava koje pokušava da obuhvati svojim lucidnim spisateljskim okom, čini da je u ovoj knjizi, možda više nego ikada ranije, vidljivo ono što je Suzan Zontag svojevremeno izjavila vezano za Krasnahorkaija, nazvavši ga „mađarskim majstorom apokalipse koji podseća na najbolje stranice Gogolja i Melvila”. Taj nagoveštaj apokalipse (lične i kolektivne podjednako) ovde, međutim, za razliku od *Satantanga* ili *Melanholiije otpora*, umesto zloslutno-ironičnog, dobija, čini se, jedan pomirljivo-melanholični prizvuk.

Naredne dve godine obeležiće dve bravurozne Krasnahorkaijeve minijature, novela *Az utolsó farkas* (*Poslednji vuk*, 2009) i filozofsko-meditativna knjižica *ÁllatVanBent* (*Unutra je Životinja*, 2010), koju je briljantno ilustrovao poznati slikar

Maks Nojman. Oba teksta dostupna su u hrvatskom prevodu, između ostalog, i na internetu. Ove dve knjižice vraćaju nas, na izvestan način, određenim teskobnim opsesijama koje ovog autora muče, očito, još od kada je zakoračio u literaturu.

Knjiga pišćevih izabranih intervjuua *Nem kérdez, nem válaszol* (*Niti pita, niti odgovara*, 2012), nudi ključeve za mnoge aspekte Krasnahorkaijevog stvaralaštva i otkriva neke tajne iz radionice ovog neobičnog pisca, a iz nje, kako to već obično biva sa dobrim intervjuima, saznajemo ponešto i o Krasnahorkaijevom životu i odnosu prema literaturi i umetnosti uopšte.

Zasad poslednja Krasnahorkaijeva knjiga opet je zbirka priča pod naslovom *Megy a világ* (*Okreće se svet* ili, u nešto slobodnijem prevodu, *Idu dani*, 2013). To je zanimljiv amalgam kraćih i dužih priča, lirsko-meditativnih zapisa, ispovesti, sećanja i proročanskih, metafizičkih, lucidnih pogleda u nešto što tek dolazi. Ova knjiga može se čitati i kao svojevrsan rezime tema koje su ovog pisca opsedale u proteklih tridesetak godina. Ovde je, možda više nego u bilo kojoj ranijoj Krasnahorkaijevoj knjizi, vidljiva pišćeva fascinantna sposobnost da u tren oka promeni registar, da iz napetog pripovedanja punog iščekivanja pređe u lirsko-meditativnu, melanholijom prožetu refleksivnu prozu.

Neobična je činjenica da ovaj, kako smo videli, relativno plodni pisac, već tri godine nije objavio novu knjigu. No, ko zna, možda je to nagoveštaj nekog većeg poetičkog zaokreta, možda je to znak da iz njegove radionice tek treba očekivati nova remek-dela. Napeto iščekivanje, koje predstavlja i tematski, ali i strukturalni element gotovo svake Krasnahorkaijeve proze, sada se, eto, uselio i među njegove verne čitaoce. Verovatno ne bez razloga.

Marko Čudić

Laslo Krasnahorkai
SATANTANGO

Za izdavača

Dijana Dereta

Glavni i odgovorni urednik

Aleksandar Šurbatović

Lektura i korektura

Snežana Palačković

Likovno-grafička oprema

Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-066-4

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2016.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.511.141-31

821.511.141.09-31 Краснахоркаи Л.

КРАСНАХОРКАИ, Ласло, 1954–

Satantango / Laslo Krasnahorkai ; prevod s mađarskog Zoltan
Moguščij ; redakcija prevoda i predgovor Marko Čudić. –

1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2016 (Beograd : Dereta).
– 303 str. ; 20 cm. - (Biblioteka XX vek / [Dereta])

Prevod dela: Sátántangó / László Krasznahorkai. – Tiraž
1.000. – Laslo Krasnahorkai: od đavoljeg plesa u panonskom
blatu do dalekoistočnih meditacija: str. 5–14.

ISBN 978-86-6457-066-4

a) Краснахоркаи, Ласло (1954-) – “Сатантанго”

COBISS.SR-ID 223886604